

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Bc. Milanem Čmelíkem
sídlem Lidická 405/3, Jablonec nad Nisou

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2022, č. j. OSH 552/22-2/67.1/22205/PJ KULK 60371/2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Železný Brod, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 6. 2022, sp. zn. OD-867/2022, č. j. MUZB-OD-9374/2022-HUSR. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k), § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Těchto přestupků se žalobce dopustil porušením § 6 odst. 1 písm. a), § 6 odst. 7 písm. b), § 4 písm. b) a § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, když dne 8. 4. 2022, v 16:09 hodin, na silnici č. I/10, poblíž domu č. p. XA v X, na 92,5 km směrem od Železného Brodu do Držkova, řídil motorové vozidlo tov. značky X, registrační značky X, aniž by byl při jízdě připoután bezpečnostním pásem, v ruce držel za jízdy hovorové zařízení, nezastavil předmětné vozidlo na pokyn „Stůj“ k zastavení davaný policistou zdviženou pravou paží a při silniční kontrole, která byla provedena mimo obec na odstavné ploše u silnice č. I/10, na 93,5 km, v 16:11 hodin, nepředložil osvědčení o registraci vozidla. Uvedené přestupky spáchal žalobce z nedbalosti s výjimkou přestupku spočívajícím v nezastavení na pokyn policisty, který byl hodnocen jako úmyslný.
3. Za tyto přestupky byla žalobci podle § 41, § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta 5 000 Kč a podle § 125c odst. 6 písm. c) bod 2 zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. c) a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky byl žalobci dále uložen správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 2 měsíců. Podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byla žalobci současně uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že nebyl zákonným způsobem poučen o svých právech. Z obecně vyjádřeného poučení nebyl žalobce schopen seznat okamžik, kdy bude mít správní orgán I. stupně dostatek podkladů a vydá rozhodnutí. Pokud správní orgán rozhodl v pozdější den, než na který byl žalobce předvolán, měl žalobce znovu předvolat, jinak mu neumožnil seznámit se s podklady rozhodnutí. K této otázce žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007-46, a ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-248. Splnění poučovací povinnosti musí být konkrétní, nestačí odkaz na zákonné ustanovení. Dále byla porušena zásada materiální pravdy, neboť správní orgány rozhodovaly především na základě nepravdivých svědeckých výpovědí policistů, jejichž výpovědi nepodrobily kritickému zhodnocení. Proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný nezareagoval na argumenty žalobce uvedené v odvolání, jako by se s věcí ani neseznámil, čemuž nasvědčuje i zmínka žalovaného, že se ztotožňuje

s rozhodnutím Městského úřadu Česká Lípa. Z odůvodnění rozhodnutí musí plynout skutková zjištění a právní posouzení věci, čemuž rozhodnutí žalovaného nedostalo. Pokud jsou výpovědi svědků a obviněného odlišné, je třeba uvést, proč správní orgán svědkovi či obviněnému neuvěřil a proč se přiklonil k výpovědi jiné osoby.

5. Žalovaný bagatelizoval to, že se policisté neshodli na základních skutečnostech, na druhé straně se nezajímal o skutečnosti tvrzené žalobcem, které jej vyvinují. Tím došlo k porušení zásady procesní rovnosti a nestrannosti. Byla také porušena zásada in dubio pro reo. Žalobce nebyl povinen k prokázání své nevinu navrhopat důkazy, důkazní povinnost má správní orgán. Vina žalobce nebyla prokázána nade vší pochybnost. Správní orgány se rozhodly nekriticky důvěřovat výpovědi obou policistů a citovaly více než deset let staré rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o hodnověrnosti policistů. To však neznamená, že výpověď policisty je vždy správná a pravdivá. Pokud by policisté nikdy nelhali, neexistovala by Generální inspekce bezpečnostních sborů. Žalobce odmítá přístup, kdy správní orgán zvažuje provedení dokazování až na základě podnětů žalobce, čímž fakticky obrací důkazní břemeno a uplatňuje presumpci viny. Žalobce požadoval předložení objektivních důkazů, čehož se mu nedostalo.
6. Policisté se neshodli v místě, kde provedli kontrolu žalobce, vzdálenost místa kontroly žalobce od místa původní kontroly je navíc v rozporu s listinnými důkazy. Policisté se neshodli, zda obviněný objel zasahujícího policistu, či zda nerušeně pokračoval původním tempem jízdy. Neshodli se ohledně toho, co zasahující policistka mohla či nemohla vidět, zda minili věc řešit formou blokové pokuty, proč kontrolu převzala policistka atd. Z jejich výpovědí nevyplývá úmysl žalobce odjet z místa kontroly a neuposlechnout pokyn policisty. V takovém případě by žalobce nezastavil pár stovek metrů od místa původní kontroly. Subjektivní stránka přestupkového jednání tedy nebyla naplněna. I policisté uvedli, že si žalobce nebyl vědom své povinnosti zastavit na pokyn policisty rukou. Tvrzení policistů, že sám žalobce uváděl, že držel přístroj, je nepravdivé. Žalobce doložil, že zařízení již dříve odevzdal, a v autě jej tedy nemohl mít. Doložil, že jeho mobilní telefon nemá modrou barvu, jak uvedli policisté.

III. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný plně odvolal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítnul.

IV. Zjištění ze správního spisu

8. Přestupky žalobce oznámila policie ČR správnímu orgánu I. stupně a spolu s oznámením přestupků postoupila oznámení o přestupku sepsané na místě, úřední záznam o přestupkovém jednání žalobce ze dne 8. 4. 2022, evidenční kartu řidiče a pořízenou fotodokumentaci. Příkazem ze dne 12. 4. 2022 byl žalobce uznán vinným shora uvedenými přestupky. Proti příkazu si žalobce prostřednictvím zástupce podal odpor.
9. Správní orgán I. stupně po zrušení příkazu nařídil ústní jednání na den 20. 6. 2022. Při něm provedl dokazování listinami ze spisu a výsledky svědků policistů pprap. X a pprap X. Každý ze svědků ze svého pohledu popsal průběh předmětné silniční kontroly žalobce s tím, že ten na prvotní pokyn policisty na jejich stanovišti nezastavil, proto jej policisté

dojeli a provedli silniční kontrolu, jejíž okolnosti uvedli, až následně. V závěru ústního jednání správní orgán I. stupně uvedl, že shromáždil dostatečné podklady pro rozhodnutí, a proto žalobce v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyzval k uplatnění práva vyjádřit se. Žalobce uvedl, že se vyjádří písemně, což následně vyjádřením ze dne 27. 6. 2022 učinil. Správní orgán I. stupně pak dne 29. 6. 2022 vydal shora označené rozhodnutí, jímž žalobce shledal vinným z uvedených přestupků.

10. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně zrekapituloval průběh řízení a provedené dokazování, zmínil, že k ucelení pohledu posloužil také policejní úřední záznam a zhodnotil výpovědi policistů i vyjádření žalobce. V místě, kde stála policejní hlídka, je komunikace přímá, žalobce dle vlastního vyjádření hlídku viděl, nezastavil úmyslně. Připustil, že osvědčení o registraci vozidla u sebe neměl a že pás neměl řádně přes rameno. Držení telefonního přístroje u ucha policista, který je zdravotně – tedy i zrakově – způsobilý k výkonu své funkce, vnímal svými smysly. Správní orgán se jednotlivě vyjádřil k žalobcem tvrzeným neshodám ve výpovědích policistů a neshledal rozporů zpochybňujících věrohodnost policistů. Správní orgán odůvodnil naplnění formální a materiální stránky přestupků a věnoval se také odůvodnění druhu a výměry uloženého trestu.
11. K odvolání žalobce přezkoumal uvedené rozhodnutí žalovaný. Ten v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval průběh řízení a ztotožnil se s postupem správního orgánu I. stupně. Konstatoval, že žalobce v odvolání argumentuje obdobně jako ve vyjádření v rámci prvostupňového řízení. Žalovaný uvedl, že není důvod, proč by policisté ve svých výpovědích uváděli nepravdy, neboť na rozdíl od žalobce neměli na věci žádný zájem. Policista dalekohledem viděl, jak žalobce drží u pravého ucha mobilní telefon. Žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání, kde měl možnost se vyjadřovat, následně se vyjádřil i písemně. Ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu byl řádně vyzván. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, č. j. 2 As 161/2014-57, žalovaný uvedl, že správní řád ani zákon o přestupcích neupravuje povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí v den ústního jednání a že pozdější vydání rozhodnutí nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Výpovědi policistů považoval žalovaný za konzistentní, bez rozporů v podstatných okolnostech. Žalovaný aproboval také výši uložených trestů a připomněl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
13. V první řadě se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky, rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není

zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005- 298, č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25, č. 81/2004 Sb. NSS). Tyto závěry lze přiměřeně aplikovat i na posuzování nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů.

14. Současné je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela, tedy i implicitně, reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
15. V daném případě soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal. Z rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně je dostatečně zřejmé, jak bylo rozhodnuto, na základě jakých a jak hodnocených podkladů, seznatelné jsou také právní závěry správních orgánů. Je pravdou, že rozhodnutí žalovaného není obsáhlé, což je však dáno dostatečnou kvalitou prvostupňového rozhodnutí, na něž bylo možno v podstatném rozsahu odkázat. Námitka nevypořádání odvolací argumentace byla uplatněna zcela obecně, soud konstatuje, že žalovaný na odvolací důvody alespoň implicitně reagoval. Z části byly ostatně vypořádány již správním orgánem I. stupně, neboť byly uplatněny již v prvostupňovém řízení. Byl to také již správní orgán I. stupně, který zhodnotil výpověď žalobce a v kontextu žalobcem vyjádřených námitek zhodnotil svědecké výpovědi policistů a ve spojení s žalovaným vysvětlil, proč považoval výpovědi policistů za věrohodné.
16. Z rozhodnutí správních orgánů je dostatečně zřejmé, že skutkový stav byl zejména prostřednictvím výpovědí policistů náležitě zjištěn, je seznatelné, proč správní orgány z výpovědí policistů vycházely. Pakliže žalovaný na jednom místě odůvodnění svého rozhodnutí označil správní orgán I. stupně jako Městský úřad Česká Lípa, stalo se tak zjevným omylem vzniklým patrně při přípravě rozhodnutí s použitím vzorového dokumentu. Z této skutečnosti však nelze dovozovat, že by žalovaný nebyl s věcí seznámen. Z výrokové části napadeného rozhodnutí, jakož i z celého spisu je zřejmé, který orgán je v řešené věci správním orgánem I. stupně. Popsaný omyl je evidentní chybou v psaní, jakých nezůstala zcela ušetřena ani podaná žaloba, a přesto je pro soud plně srozumitelná.
17. K procesnímu postupu správního orgánu I. stupně soud uvádí, že již v předvolání k ústnímu jednání na den 20. 6. 2022 správní orgán žalobce poučoval o jeho právu seznámit se s podklady rozhodnutí, při samotném jednání byl žalobce a jeho zástupce přítomen provádění dokazování, zejména výslechu svědků, jakožto klíčových podkladů, k nimž se žalobce i jeho právní zástupce vyjadřovali. Závěrem ústního jednání byl žalobce znovu poučen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, a to nikoli pouhým odkazem na

zákonně ustanovení, v návaznosti na což si vyhradil časový prostor k zaslání písemného vyjádření. Na toto vyjádření správní orgán I. stupně vyčkal, načež vydal rozhodnutí ve věci. Žádné nové podklady již do spisu nedoplnil.

18. Žalobci muselo být v závěru ústního jednání zřejmé, že opatřený spisový materiál je již úplný. Jeho procesní práva nebyla popřena, byl náležitě seznámen s podklady rozhodnutí a poučen o právu vyjádřit se k nim, čehož také skutečně využil. V žalobě ostatně neuvádí žádný konkrétní podklad, o němž se rozhodnutí správních orgánů opírají a který snad zůstal žalobci v průběhu správního řízení utajen tak, že neměl možnost se k němu vyjádřit. Jestliže žalobce z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007-46, dovozuje, že k seznámení účastníka s podklady pro vydání rozhodnutí musí nezbytně dojít v tentýž den, kdy je vydáno správní rozhodnutí ve věci, je tato idea nesprávná. Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud vytýkal správním orgánům postup, kdy bylo rozhodnuto v nepřítomnosti účastníka řízení, kterému bylo nezákonně odepřeno právo zúčastnit se dle tehdejšího zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, obligatorního ústního jednání. Závěr dovozovaný žalobcem však Nejvyšší správní soud neučinil.
19. Ve správním řízení je zcela běžným postupem, že účastník je v závěru řízení seznámen s podklady rozhodnutí či je k využití tohoto svého práva podle § 36 odst. 3 správního řádu alespoň vyzván, a teprve s určitým časovým odstupem poté je vydáno správní rozhodnutí, které je pochopitelně třeba vypracovat, což může kratší či delší dobu trvat. Pro zachování práv účastníka řízení je podstatné, aby po jeho seznámení s podklady rozhodnutí nebyl spis doplňován o další podklady, s nimiž účastník seznámen není. Takové pozdější doplnění podkladů by vyžadovalo nové poučení účastníka o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Pokud však, jako v tomto případě, nebyly další podklady, s nimiž by žalobce nebyl seznámen, doplněny, nýbrž správní orgán I. stupně v návaznosti na ukončení ústního jednání přistoupil pouze k vypracování rozhodnutí, neodporuje takový postup zákonu, když žalobce, jemuž nebylo odepřeno právo zúčastnit se ústního jednání, nemůže být na svých právech nijak dotčen. Žalobce neuvádí, jakým způsobem by mu prospělo dle žaloby vyžadované opětovné předvolání k seznámení se spisem na den vydání rozhodnutí.
20. Stěžejní část žaloby, ať již žalobce hovoří o porušení zásady materiální pravdy, zásady in dubio pro reo či procesní rovnosti a nestrannosti, směřuje ke zpochybnění výpovědi policistů, které žalobce nepovažuje za bezrozporné, věrohodné a postačující k prokázání jeho viny. Z povahy věci je zřejmé, že pro zjištění skutkového stavu byly klíčové výpovědi policistů, vůči nimž se žalobce vymezoval. Odkaz správního orgánu I. stupně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, není nepřipadný jen proto, že uvedený rozsudek je staršího data vydání. Podstatou v něm uvedených závěrů skutečně není generální pečeť pravdomluvnosti policisty. Nelze však pustit ze zřetele, že nic nenasvědčuje existenci jakéhokoli vlastního zájmu policistů na věci nad rámec prostého výkonu služební činnosti. Naopak zájem žalobce, jemuž správní orgány neuvěřily, na výsledku řízení je zjevný.
21. Rozpory ve výpovědích policistů, na něž žalobce poukazuje a označuje je za neshody v základních skutečnostech, jsou ve skutečnosti spíše marginálie málo významné pro shledání viny žalobce. Z výpovědí obou policistů plyne, že žalobce kolem jejich stanoviště bez zastavení projel, rozdíl ve výpovědích zde prakticky spočívá pouze ve

zvolené terminologii. Přesná vzdálenost mezi původním stanovištěm policistů a místem, kde policisté žalobce zastavili, je pro věc málo významná a je pochopitelné, že různé osoby se v jejím odhadu a s případným časovým odstupem nemusí shodovat. K výhledovým poměrům kolegyně se pprap. M. v rámci svědecké výpovědi nijak zásadně nevyjádřil, jím sepsaný úřední záznam, který slouží k dokreslení situace, je v této otázce prakticky ve shodě s výpovědí pprap. X, která viděla, že žalobce přes znamení nezastavil. Na otázku ohledně řešení věci v blokovém řízení oba policisté uvedli, že neuposlechnutí výzvy k zastavení by takto vyřešit nemohli. Policista uvedl, že kolegyně převzala kontrolu, protože u sebe měla přístroj k provedení dechové zkoušky, policistka uvedla, že převzala kontrolu, neboť situace se jí zdála vyhrcoená. Na těchto výpovědích soud neshledává cokoli nevěrohodného a zásadně rozporného. Určitá míra odlišnosti výpovědí a odlišnosti vnímání situace je naopak přirozená.

22. Úmysl žalobce neuposlechnout pokyn k zastavení z provedeného dokazování vyplývá. Policista pprap. X popsal, že navázal oční kontakt s žalobcem, který na něj dokonce zamával, avšak pokračoval v jízdě. Skutečnost, že žalobce následně, poté, co jej hlídka dojela, zastavil, nesvědčí o tom, že se dřívějšího neuposlechnutí pokynu nedopustil. Ve druhém případě měl žalobce za sebou jej stíhající policejní vůz a muselo mu být zřejmé, že ujíždění policii by v takové situaci jednak bylo patrně marné, jednak by žalobci mohlo přinést významnější problémy než jediné minutí policejní hlídky. Ohledně signálu k zastavení zdviženou paží a levou rukou ukazující na místo k zastavení vypovídali policisté konzistentně. Povinností žalobce bylo znát význam takového znamení a náležitě na něj reagovat, což se nestalo.
23. Pokud jde o mobilní telefon, policista při výslechu hovořil o tmavě modré nebo černé barvě, policistka o modré barvě, v úředním záznamu je uvedena barva modrá. Žalobcovy pochybnosti ohledně věrohodnosti výpovědi policistů s přihlédnutím k barvě telefonu soud nesdílí. Žalobce ke svému vyjádření v prvostupňovém řízení předložil fotografie telefonu, který prohlásil za svůj. Na základě těchto fotografií, které si lze v klidu prohlédnout, soud váhá, jak takovou barvu pojmenovat, když telefon vypadá šedo-modro-černě. Sám žalobce jej na fotografii označil za černý. Je pak pochopitelné, že policisté, středobodem jejichž kontroly není detailní zkoumání barvy telefonu, nemusí uvést barvu zcela shodně. Barva telefonu ostatně není podstatná. Klíčové je, že policista viděl dalekohledem žalobce, kterak drží telefon u pravého ucha. Policistka telefon viděla následně při kontrole. Rozpory ve výpovědích policistů by mohly být významné, pokud by byly takové povahy, že by jimi byla zpochybněna věrohodnost jejich výpovědí. Tak tomu v daném případě není.
24. Soudu není zřejmé, proč by si policisté vymýšleli, že žalobce argumentoval držením nikoli telefonu, nýbrž terminálu, který dle žaloby v autě vůbec nemohl být. O tomto policisté vypovídali konzistentně a je to uvedeno také v úředním záznamu z kontroly. Nejde o skutečnost zpochybňující věrohodnost policistů ani o skutečnost podstatnou pro posouzení viny žalobce, který nebyl shledán vinným jakýmkoli přestupkem spočívajícím v práci s terminálem.
25. Soud shrnuje, že výpovědi policistů působí věrohodně a správní orgány byly oprávněny je takto vyhodnotit. U některých typů přestupků je zcela běžné, že podstata jejich prokázání spočívá ve vlastním vnímání policisty. V daném případě nebylo přestupkové jednání žalobce zachyceno např. videokamerou, bylo však vnímáno policisty, kteří o něm bez vztahu k věci a bez zásadních rozporů jako svědci vypovídali. Jejich výpovědi jsou

navíc dokresleny úředními záznamy z kontroly a pořízenou fotodokumentací, na níž je alespoň zachycena nesprávná poloha žalobcova bezpečnostního pásu. Nelze dospět k rozumnému vysvětlení, proč by si policisté měli spáchání popsaneého jednání žalobcem vymýšlet, zatímco na straně žalobce je jeho zájem na výsledku řízení evidentní.

26. Tvrzení žalobce zpochybňující skutkovou verzi policistů bez dalšího nezpůsobuje vznik takových pochybností, při jejichž existenci by bylo nutno postupovat s využitím zásady in dubio pro reo. Správní orgány skutkový stav náležitě zjistili, provedené dokazování považuje soud za dostatečné. Ze spisu neplyne, že by správní orgány předem vycházely z toho, že žalobce je vinen, a nutili jej vlastními důkazy prokazovat svou nevinu. Uplatňování vlastních tvrzení a důkazních návrhů v přestupkovém řízení je právem obviněného, jsou to však správní orgány, které, má-li být obviněný shledán vinným, jsou povinny vinu prokázat. V daném případě k takové situaci došlo. Skutečnost, že žalobce s hodnocením důkazů a výsledkem řízení nesouhlasí, sama o sobě nezakládá ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů, ani porušení zásad materiální pravdy, rovnosti a nestrannosti či postupu v pochybnostech ve prospěch obviněného.

VI. Závěr a náklady řízení

27. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil a žalobce se k této otázce ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
29. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 20. června 2023

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce